

*Μπορεί ένα
φιλί να φέρει
τη λύτρωση;*

ΤΟ
ΦΙΛΙ
ΠΟΥ ΔΕΝ
ΠΗΡΑ

ΜΑΡΙΑ ΚΑΤΣΟΥΠΗ

ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Το φιλί που δεν πήρα
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Κατσούπη
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Βασιλειάδου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Μαρία Κατσούπη
Copyright © 2023 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-50-8

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

ΜΑΡΙΑ ΚΑΤΣΟΥΠΗ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΗΡΑ

Εκδόσεις Έξιν

Ο ανελκυστήρας μούγκρισε περίεργα καθώς σταματούσε στο υπόγειο του κτιρίου. Η Άννα ένιωσε ένα μικρό σφίξιμο στην αριστερή πλευρά του στήθους, ποτέ δεν ένιωθε καλά σε κλειστούς χώρους. Κοίταξε τον Γιώργο δίπλα της που ήταν ατάραχος. Ήταν η πρώτη μέρα στη δουλειά και δεν έπρεπε να δείξει την αδυναμία της για κανέναν λόγο. Γνώριζε πως η πρώτη εντύπωση ήταν και καθοριστική. Άλλωστε, ο άντρας δίπλα της έδειχνε τόσο άνετος, που της μετέδιδε τη σιγουριά του. Θα έπρεπε να το συνηθίσει. Ήταν οι αποθηκευτικοί χώροι του εστιατορίου και θα χρειαζόταν να κατεβαίνει συχνά μέσα στη μέρα.

«Λοιπόν... Άννα! Άννα δεν είπαμε πως σε λένε;»

«Ναι».

«Εδώ κάτω είναι όλοι οι καταψύκτες και τα ψυγεία, για τη συντήρηση των τροφίμων».

Κοίταξε γύρω της και είδε έναν τεράστιο χώρο, εξοπλισμένο με τελευταίας τεχνολογίας μηχανήματα για την επιχείρηση που θα άνοιγε λίγες μέρες αργότερα. Το μαγαζί επάνω είχε διακοσμηθεί και επιμεληθεί από τους καλύτερους στο είδος τους, μα και το υπόγειο δεν υστερούσε σε τίποτα σε πολυτέλεια και οργάνωση. Υποψιαζόταν πως ό,τι χρήματα διέθεσαν οι ιδιοκτήτες για το εστιατόριο και τη σάλα άλλα τόσα, αν όχι και περισσότερα, διέθεσαν και για το υπόγειο. Λουσμένο από τα φώτα που κρέμονταν από το ταβάνι, δεν έδιναν σε κανέναν από τους δύο την εντύπωση πως βρίσκονταν τρία μέτρα σχεδόν κάτω από τη γη.

Ο Γιώργος κινήθηκε με άνεση στον χώρο που ήδη γνώριζε.

«Σχεδόν όλες οι προμήθειες έχουν έρθει. Από αύριο θα αρχίσουμε να δοκιμάζουμε τις συνταγές μας, για να συνηθίσουμε και τον χώρο της κουζίνας», της χαμογέλασε ενθαρρυντικά.

Ήδη γνώριζε πως δεν είχε καθόλου εμπειρία και ήταν στο χέρι του να την κάνει να νιώσει άνετα μαζί του. Στον ίδιο χώρο θα δούλευαν.

Τη γνώρισε μόλις μισή ώρα πριν, που τους σύστησε ο υπεύθυνος, και του ήταν ήδη συμπαθής. Αυτό σε πρώτη φάση τού έφτανε. Ο ίδιος ήταν από τους μεγαλύτερους σεφ της χώρας και προτίμησε μια βοηθό χωρίς εμπειρία. Το μαγαζί ήταν καινούργιο και θα είχε όλον τον χρόνο να τη μάθει πώς να τον βοηθάει. Το προτιμούσε από το να πάρουν κάποιον πιο έμπειρο που τις περισσότερες φορές θα του έφερνε αντίρρηση στον τρόπο που θα εκτελούσαν κάποια συνταγή. Κι αυτό μόνο και μόνο για να του αποδείξει την ικανότητά του. Ήταν δύσκολο και ανταγωνιστικό το επάγγελμά του, μα το αγαπούσε και είχε μάθει να επιβάλλεται, χωρίς να χρειαστεί ποτέ να χαλάσει τις σχέσεις του με κάποιον.

«Από 'δω είναι τα ψυγεία για τα φρέσκα τρόφιμα...» συνέχισε δείχνοντάς της τις συσκευές.

Ένας εκκωφαντικός θόρυβος παραξένεψε και τους δύο, κάνοντάς τους να σωπάσουν για λίγο. Σαν να περνούσε κάποιο τρένο... που τους πλησίαζε σιγά-σιγά... και όσο περνούσε η ώρα, δυνάμωνε ο ήχος... Κοιτάχτηκαν μπερδεμένοι, ανήσυχoi. Ένιωσαν τα πόδια τους να ξεκολλάνε από την επιφάνεια και να αιωρούνται σχεδόν.

«Τι στο καλό...» είπε η Άννα κοιτάζοντάς

τον έντρομη και ο Γιώργος άνοιξε διάπλατα τα μάτια του.

«Σεισμός!» είπε και την άρπαξε από τα μπράτσα. Ο θόρυβος ήταν τόσο δυνατός, που σχεδόν σκέπαζε τους ήχους της καταστροφής που ξεκινούσε γύρω τους. Άκουγαν πράγματα να σπάνε και να ξηλώνονται, ενώ η γη μούγκριζε δυνατά και τρόμαξαν από τον θυμό της. Σαν να ξεσπούσε την οργή της πάνω τους για κάτι που δε γνώριζαν.

«Από 'δώ!» της φώναξε και την τράβηξε μαζί του. Είχε ακούσει πως στα σημεία που ήταν οι σκάλες σ' ένα κτίριο, οι τοίχοι περιμετρικά ήταν γεμάτοι κολόνες και συνεπώς πιο γεροί. Την έσυρε σχεδόν προς το κλιμακοστάσιο, που ήταν από την άλλη μεριά.

Εκείνη τον ακολουθούσε χαμένη, μη γνωρίζοντας τι έπρεπε να κάνει, προσπαθώντας να κρατήσει την ισορροπία της. Το βουητό είχε γίνει πιο απόμακρο, μα η γη εξακολουθούσε να σείεται και να πηγαίνει πέρα δώθε. Το ίδιο και τα πιο βαριά αντικείμενα που βρίσκονταν εκεί μέσα. Κάποια είχαν αλλάξει θέση και άλλα ήταν ήδη κατεστραμμένα. Τα φώτα τρεμόπαιζαν μέχρι που δεν ξανάναψαν πια και βύθισαν το

υπόγειο στο απόλυτο σκοτάδι. Ο Γιώργος ψηλάφισε τον τοίχο που βρισκόταν πίσω από τις σκάλες και προσπάθησε να βρει το άνοιγμα, για να φτάσουν σ' αυτές. Το λαχάνιασμά τους ακουγόταν τώρα που είχε πάψει το στοιχειό της γης να μουγκρίζει. Ο Γιώργος την αγκάλιασε.

«Μη φοβάσαι», της είπε και την έσπρωξε απαλά στο άνοιγμα που βρήκε.

Ξαφνικά, η οργή της γης μεγάλωσε! Γιγαντώθηκε! Ένιωσε μικρή, αόρατη σχεδόν σ' αυτή τη ζωή, σαν να πέρασε από αυτόν τον κόσμο μονάχα για μια στιγμή κι έπειτα... τίποτα! Τα πάντα κατέρρευσαν! Το μπετό έσπαγε, σαν να υπήρχε μια τεράστια γροθιά που το κοπανούσε και το σύνθλιβε. Το σκορπούσε γύρω τους, πάνω τους! Ένιωσε ένα μαλακό σώμα να τη σκεπάζει, να την προστατεύει και μια φωνή, όχι τόσο σίγουρη πια, που προσπαθούσε να της δώσει κουράγιο.

«Μη φοβάσαι... μη φοβάσαι...» της επαναλάμβανε συνεχώς και της φάνηκε σαν να το έλεγε για να το ακούσει και ο ίδιος.

Πώς να μη φοβόταν; Ο τρόμος είχε παγώσει το αίμα της! Το κορμί της δεν το όριζε, ένιωθε πως δεν πατούσε πια στη γη. Ανέπνεε χώμα, σκόνη που την μπούκωνε και δεν άφηνε τον

αέρα να μπει στα πνευμόνια της. Το κεφάλι της είχε σπάσει; Δεν ήταν σίγουρη... Κάτι ζεστό έτρεχε στο πρόσωπό της... Πού ήταν; Δεν ήταν σίγουρη πια! Τι συνέβαινε; Όλα σώπασαν τόσο ξαφνικά, όπως άρχισαν... Δεν άκουγε τίποτα τώρα πια που να τη βοηθήσει να καταλάβει πού βρισκόταν! Έχασε την αίσθηση του τόπου και του χρόνου, την ύπαρξή της σχεδόν... Σκοτάδι... απόλυτο, μαύρο την κάλυπτε. Δεν γνώριζε αν τα μάτια της ήταν κλειστά ή ανοιχτά. Αν ήταν ξύπνια ή κοιμόταν. Προσπαθούσε να θυμηθεί πού βρισκόταν... Στο μαιευτήριο; Είχε γεννήσει και συνερχόταν από τη νάρκωση; Μα φυσικά! Εκεί θα ήταν! Αχ,... δεν ήθελε να συνέλθει ακόμη... Ήθελε να κοιμηθεί για λίγο... λίγο ακόμη μόνο! Και μετά θα ξυπνούσε να δει το μωράκι της!

«Άννα! Άννα! Με ακούς; Μην μου φύγεις! Σε παρακαλώ!» την ικέτευε μια φωνή δίπλα της. Την εκλιπαρούσε κρατώντας την αγκαλιά. Μα τι της έλεγε; Δεν έφευγε! Δεν πήγαινε πουθενά, μόνο να κοιμηθεί λίγο ακόμα ήθελε... και ξαναβυθίστηκε...

ΤΟ ΦΙΛΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΗΡΑ

Την ώρα του μεγάλου φόβου καλείσαι να λογοδοτήσεις στον ίδιο σου τον εαυτό. Και τότε πρέπει να είσαι προετοιμασμένος ότι ίσως τα πεπραγμένα της ζωής σου να ήταν διαφορετικά αν είχες το θάρρος να αποκαλύψεις την αλήθεια της ψυχής σου.

Η Μαρία χρόνια προσπαθούσε να ξεφύγει από τα χαλάσματα της παλιάς της ζωής. Και τώρα στέκεται μπροστά σε εκείνα του παρόντος.

Η Άννα, η μονάκριβη κόρη της, βρίσκεται εγκλωβισμένη μέσα στο σκοτάδι. Η αναπάντεχη οργή ενός σεισμού την έφερε να βρίσκεται δίπλα σε έναν άγνωστο την πιο ακατάλληλη στιγμή, ή μήπως όχι; Κάτω από τα συντρίμια θα μοιραστούν όσα έχουν ζήσει και άλλα τόσα που έχουν ονειρευτεί. Έστω και με έναν άγνωστο, που είναι ό,τι πιο κοντινό έχεις τη στιγμή που φοβάσαι.

Εκείνη, παγιδευμένη στα δικά της συντρίμια, θα κληθεί να ξαναζήσει το παρελθόν και να ενώσει τα κομμάτια του παζλ. Αναμνήσεις και πρόσωπα θα τη φέρουν αντιμέτωπη με ανομολόγητες αλήθειες που θα την οδηγήσουν στην ανατροπή ολόκληρης της ζωής της.

Μπορεί, άραγε, να γεννηθεί φως μέσα από το σκοτάδι; Μπορεί να υπάρξει η συγχώρεση μέσα σε όσα δεν έχουν γίνει ποτέ βέβαια; Μπορεί ένα φιλή να φέρει τη λύτρωση μα και το τέλος;

ΕΛ0079

ISBN 978-618-5713-50-8

9 786185 4713508